

1. הטא הטאה ירושלם על פן לנידה היתה כל מכבדיה היתה כי ראו ערוכה גם היא נאנקה ותקב אחרו: איכה א ח ב'צקת עפר למרזק ורבים ידבקו:
2. איוב לח לה 3. פי לשלג יאמר וראו ארץ וגשם מטר וגשם מטרות עזו: איוב לו ו 4. על מה אדניה הטבעי או מי ירה אבן פנתו: איוב לח ו 5. ממזר לאסוף אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבה: השמים ג א 6. מציון מכלל יפי אלהים הופיע:
7. תהלים ג ב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יי אלהים ארץ וישמים: בראשית ב ד

גליון הש"ס

תום ד"ה כרובים בו ונראה לי דאפילו ישראל מותר: ק"ל דלפי דבני תתלה לניסול אסור לניין אף ע"י אחרים ליתמר דלמורה לנכי שנות ע"י מוסר ר"ה כד ע"ד ד"ה שאני ר"ג אחרים עשו לו דמורלו בנקוס מלוה שאני והכא דל"ש כן תוסק:

תום ישינים

שברכתו ברכה וקצתו קצתה. דכתיב וראה נמנע כה. טו אורחין אחר ומצדכין ברוך, ומשומן גדול כל כן. והכמים אומרים אלו ואלו מציון נבראו. ואלאמנע עולם ואכן פנה שבתהו קאי שבתהו כנגד ציון. וה"ר יוסף לא היה גורם נהן בייחא קמיתא אלו ואלו. ולא היה בתבין אהות אמא צמעה בו. לעיל צ"ל טו, אן פירשתי ימים וזקן בו (ראו אלה פני קדיש).

צלוירם שהם מיני זבעים בעלמא ואין זהם ממשות כלל דלח חייטין להשדא אלא בחותם בולט ולא בחותם שוקע וכל שכן בדבר זה שאינו לא שוקע ולא בולט אלא מין זבע בעלמא וינראה לי דאפילו ישראל מותר לזור זורות צמיני זבעים ואין זוה משום לא תעשה לך פסל דלא אסר אלא פרזוף גמור חקוק בשער אבל צמיני זבעים מותר כדאמר בחזקת הצמים (צ"ב דף דף נד.) הלא זורה צנכסי הגר קנה דרב לא קנה לגינתא דצי רב אלא צורתא והקשה שם רבינו שמואל והאלמנה ודכיוור לא קנה אלא צאמה כנגד הפתח ומירין דהתם לאו היינו זורת צריה אלא ציורין בעלמא מעשה לעזועים ופרחים אבל זורת מיה או עוף חשיבא ולא צעין אמה כנגד הפתח אלמא דרב צייר זורת מיה ועוף אלא ודאי צמיני זבעים מותר והא דתניא צמכילתא לא תעשה לך פסל וכו' עד לא יעשה לו גלופה אבל יעשה לו אטומה תלמוד לומר וכל תמונה וכו' עד אפילו צהמה מיה ועוף ודגים ומגצים ואפילו הצוצים ואפילו הסורזורים כו' נראה לי דהכי פירושו גלופה היינו זורה צולטת פירוש זורה שוקעת ואשר צמים מתחת לארץ להציא את הצוציא פי' שעושה זורה וחוקק דמות צבואה צממיים דסד"א דוקא אשר צממיים ממעל ואשר בארץ מתחת לרקיע

כאיש המעורה בלוייה שלו אמר ריש לקיש בשעה שנכנסו נכרים להיכל ראו כרובים המעורין זה בזה הוציאו לשוק ואמרו ישראל הללו שברכתן ברכה וקללתן קללה יעסקו בדברים הללו מיד הזילום שנאמר וכל מכבדיה הזילוה כי ראו ערותה: ושתיה היתה נקראת: תנא ששממנה הושתת העולם תנן כמאן דאמר מציון נברא העולם דתניא רבי אליעזר אומר עולם מאמצעיתו נברא שנאמר נברא למוצק ורובים ידובקו רבי יהושע אומר עולם מן הצדדין נברא שנאמר כי לשלג יאמר ה' הוא ארץ וגשם מטר וגשם מטרות עווזו רבי יצחק א' (נפחא) אמר אבן ירה הקב"ה בים ממנו נשתת העולם שנאמר על מה אדניה הטבעו או מי ירה אבן פנתה ה' והכמים אומרים מציון נברא שנאמר מזמור לאסף אל אלהים ה' ואומר מוכלל יופי ממנו מוכלל יפיו של עולם תניא ר' אליעזר הגדול אומר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים תולדות השמים נבראו תולדות הארץ מארץ נבראו והכמים אומרים אלו ואלו מציון נבראו שנאמר מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו ואומר מציון מכלל יופי אלהים הופיע ממנו מוכלל יופיו של עולם: נטל את הדם ממי שממרם בו וכו': מאי כמציףף מחוי רב יהודה כמנגדא

נאיש המעורה בלוייה שלו. הנדבק וחזק באשתו זין זרועותיו: הוציאם לשוק. קיפלוס מן הכותל: מליון נברא. ליון נבראת תחילה וסביבה נדבקו רגבים עד סוף העולם מכלל כד: צאק עפר למוצק. מוצק אחד היה לו ומשם נדבקו רגבים סביביו: מן הצדדין נברא. מכלל כד עד שנדבק באמצעיתו: והלך מכלל כד עד שנדבק באמצעיתו: כי לשלג יאמר הוא ארץ. תעשה ארץ. ומהיכן גשם מטר וגשם מטרות מארצע דדדין הורידו והגשימו להעשות מולדות השמים. מאורות וכווכים: ה"ג תולדות השמים משמים נבראו ותולדות הארץ מן הארץ נבראו כמנגדא

כאיש המעורה בלוייה שלו. ובשעה שנכנסו גוים להיכל ומצאו כרובין מעורין זה בזה אמרו לו הללו הן שברכתן ברכה וקללתן קללה. הזילום דכתיב כל מכבדיה הזילוה כי ראו ערותה. ואסיקא במקדש ראשון שהיה הארון והכרובים [פורכות], ומאי פרוכת, פרוכת של פתח פתוח כבולל הקרא טרסקין היו בו פרוכות כו' ידרא דאמר ר"ג פרוכות הם במקדש, ו' בו שרשים ואחת בפתח ההיכל, ואחת בפתח האולם, ושנים בדברי אילו שאמרו שחיו בפתח שנכנסין בו לקדש הקדשים ושתים נגדו בעליה. רב אחא אבא במקדש שני, ומאי כרובים, כרובים מצוירין בקיף, כדכתיב וקלע עליהן מקלעות כרובים ותמורות וטורי ציצים וגו'. משניטל הארון. ירושלמי תני עד שלא ניטל הארון היה נכנס ויוצא לאורו של ארון, ומשניטל היה מבגש ונכנס מגשש ויוצא. אבן היתה שם ושתיה היתה נקראת שממנה העולם נשתת. תנן בחכמים שאומרים מציון נברא העולם, שנאמר אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ וגו' מציון מכלל יופי אלהים הופיע, וכתב לכן כה אמר ה' הנני יסד ציון אבן וגו'. תניא איך ר' אליעזר אומר אלה תולדות השמים והארץ, מן השמים נבראו תולדות השמים הארץ. וחכמים אומרים אילו ואילו מציון נבראו, שנאמר מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר וגו' מציון הוכלל יופיו של עולם, כל אילו הדברים פשוטין הן. נטל את הדם ממי שהוא ממרם. כגון בוחש כדאמרין שבחושין את השתית.

רבינו חננאל

כאיש המעורה בלוייה שלו. ובשעה שנכנסו גוים להיכל ומצאו כרובין מעורין זה בזה אמרו לו הללו הן שברכתן ברכה וקללתן קללה. הזילום דכתיב כל מכבדיה הזילוה כי ראו ערותה. ואסיקא במקדש ראשון שהיה הארון והכרובים [פורכות], ומאי פרוכת, פרוכת של פתח פתוח כבולל הקרא טרסקין היו בו פרוכות כו' ידרא דאמר ר"ג פרוכות הם במקדש, ו' בו שרשים ואחת בפתח ההיכל, ואחת בפתח האולם, ושנים בדברי אילו שאמרו שחיו בפתח שנכנסין בו לקדש הקדשים ושתים נגדו בעליה. רב אחא אבא במקדש שני, ומאי כרובים, כרובים מצוירין בקיף, כדכתיב וקלע עליהן מקלעות כרובים ותמורות וטורי ציצים וגו'. משניטל הארון. ירושלמי תני עד שלא ניטל הארון היה נכנס ויוצא לאורו של ארון, ומשניטל היה מבגש ונכנס מגשש ויוצא. אבן היתה שם ושתיה היתה נקראת שממנה העולם נשתת. תנן בחכמים שאומרים מציון נברא העולם, שנאמר אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ וגו' מציון מכלל יופי אלהים הופיע, וכתב לכן כה אמר ה' הנני יסד ציון אבן וגו'. תניא איך ר' אליעזר אומר אלה תולדות השמים והארץ, מן השמים נבראו תולדות השמים הארץ. וחכמים אומרים אילו ואילו מציון נבראו, שנאמר מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר וגו' מציון הוכלל יופיו של עולם, כל אילו הדברים פשוטין הן. נטל את הדם ממי שהוא ממרם. כגון בוחש כדאמרין שבחושין את השתית.